

TŘI MĚSÍCE VE VYŠPOINTU

ČEKAJÍ MĚ NECELÉ TŘI MĚSÍCE VE VYŠKOVĚ. JEDU UŽ radši v neděli večer, neboť je to docela daleko od Jičína. Tak ať se nemusím hned při pondělku od rána stresovat pozdním příjezdem.

Na ubytovně se ubytuju a hned jdu spát, neboť už i tak je pozdě a zítra to začíná. Ráno se dostavuju na hromadné přihlašování do kurzů, kde nás bylo snad tři sta, možná i víc. Lidé z celé republiky.

Kurz začal pro mě hrozně povědomě, připadal jsem si jako tehdy před šesti lety v Chrudimi, první měsíc to bylo jen o pochodování a pořadové přípravě. Jak vystupovat z tvaru, jak se zase zařadit do tvaru. Jaké jsou tvary pochodové a nástupové. Představování se nadřízenému a tak dále, celková pořadová příprava. Pro člověka, co to absolvoval v minulosti, tedy nuda, ale v tu dobu už nebyli vojáci základní služby, takže jsem chápal, že to někdo dělá poprvé a musí se to naučit dokonale. Druhý měsíc už to je lepší, pouštějí nás na střelnici, provádíme taktický výcvik, párkrát spíme venku. Prováděli jsme i ostré trhání výbušnin různého typu. Tohle všechno jsem absolvoval i jako základač, takže pro mě výhoda, jen takový opáčko toho, co jsem za těch šest let v civilu zapomněl.

Třetí měsíc jsme si slanili z makety vrtulníku zvané koloseum, s materiálem a opět na různé povrchy terénu. Střechu, balkon nebo jen tak na plochou zem. Probíhaly tradičně střelby z krátkých i dlouhých zbraní a tak trochu i záděr, ale kdo jednou sloužil v Chrudimi, málo co ho překvapí. Konec kurzu byl tradičně ve znamení zkoušek, jak praktické, tak teoretické. Prověření toho, jestli se z vás stal či nestal voják v pravém slova smyslu, a zároveň tím končila tříměsíční výpovědní lhůta, takže jsem se opět mohl stát výsadkářem, nyní ale z povolání. Po návratu z Vyškova jsem byl odeslán opět do vojenské nemocnice v Praze na lékařské vyšetření kvůli tomu, jestli jsem schopen skákat. Už to nebylo tak jednoduché jako tenkrát, z hraní her na konzolích a neustálého čučení do televize se mi malinko zkazily oči. Ale prošel jsem a spadl mi tak kámen ze srdce.

Verdikt – schopen jako výsadkář. Ani jsem se v Chrudimi neohřál a jel jsem zpátky do Vyškova, nyní na výsadkový kurz v délce čtrnácti dnů.

Opět čtrnáctidenní skákání do písku z různých lávek, trenažérů. Začínalo léto, tak to tolik nebolelo jako tehdy. Balení padáků do bezvědomí, spousta teorie a nauky o padácích a samozřejmě fyzická příprava, kterou naši instruktoři opravdu nezanedbávali, a i když už jim táhlo na čtyřicet, svojí fyzickou strkali do kapes pomalu o generaci mladší kluky. Kurz zakončovalo přezkoušení z teorie i praxe, řešení závad na padáku, řízení padáku a v neposlední řadě fyzické přezkoušení. Jako třešničku na dortu jsme poslední dva dny skákali z vrtulníku v Prostějově. Tam jsem si skočil opět pětkrát. Pocity ze seskoku po tolika letech byly skoro podobné jako tenkrát, ne-li horší. Neboť jsem už věděl, do čeho jdu a jaký to bude. Největší strach byl kupodivu z přistání. Nikdo nechce doskočit a stát se nevýsadkovým kvůli zranění. Zranění u výsadkářů se nebralo na lehkou váhu, a pokud se jednalo o nějak komplikovanější úraz, musel dotyčný k vojenské komisi lékařů na přezkum. Téměř vždy odcházel dotyčný voják s verdiktem „neschopen jako výsadkář“. Z tohoto důvodu jsme měli každý obavy ze špatného přistání a následného úrazu.

Kurz skončil, lidi se vrátili zpět ke svým útvarům a nás čekala dovolená. Můj kamarád Ivoš plus dalších asi sto vojáků z praporu odjížděli na misi do Kosova. Zbytek vojáků, co zůstal na kasárnách, je tedy začleněn do zpětného odřadu, v něm se převážně drží služby, ale nezanedbává se ani výcvik.

Po návratu do své čety k nám na družstvo přišel nový velitel družstva. Jirka, byl to pes na mladé vojáky a je stále. Neustále mě přezkušoval z povinností vojáka, z technicko-taktických dat zbraní, svůj kulomet jsem znal do posledního šroubečku jako všechny zbraně. Učil mě a seznamoval s různými typy výbušnin a trhavin, na což je expert na četeť on. Šlapal po mně první dva roky neustále, za což jsem mu hrozně vděčný, neboť většinu věcí, co nyní znám a vím, tak jediné díky němu.

Jeden čas jsem se úplně bál jezdit do práce, neboť na něm nikdo nikdy nepoznal, co ho napadne a čím si mě zas vychutná. Jeho neustálé poznámky a připomínky mě požíraly zaživa. Jiří byl velitel družstva ještě dalších devět let a pak jsem ho ve funkci vystřídal já. Mladý voják, který se s ním kdy potkal, z něj jistě neměl dobrý pocit a to bylo v pořádku, neboť to, co je v armádě nejdůležitější, je disciplína a té dnešní mládež má, co by se za nehet vešlo. On byl ten pravý, který byl schopný to naučit mladé vojáky za týden čtrnáct dní, a umí to pořad.

PŘÍPRAVA NA PRVNÍ MISI

PONÁVRATU Z DOVOLENÉ NÁS ČEKALA SÉRIE CVIČENÍ v různých vojenských prostorech. Podzimních, zimních a jarních. V té době jsem sloužil právě rok jako profík, když se začaly šířit zvěsti, že bychom měli následující rok odjet na misi do Afghánistánu.

Nijak jsem tomu nevěnoval pozornost, byl jsem na vojně rok a kluci mě varovali, že to bude beztak fáma a nikam se nepojede a mě jakožto stále ještě nováčka stejně nikam nevezmou.

Přijela k nám na útvar sestava plukovníků a generálů, konal se slavnostní nástup a tam nám bylo sděleno, že po prázdninách začneme s programem, který nás má připravit na misi v Afghánistánu. Na vojně jsem rok a půl, ale netrpěl jsem žádnými nedostatky či problémy v kolektivu. Byl jsem plnohodnotný výsadkář jako kterýkoliv jiný kluk. Velitel čety, tehdy poručík Zelinka, mi nabídl, jestli bych chtěl jet taky, musel bych ale na hlášení k veliteli praporu kvůli výjimce. Při odletu na misi bych sloužil dva roky, což už znamenalo, že nejsem pták, ale něco mezi.

Samozřejmě že jsem souhlasil, vždyť to je to, proč tuhle práci děláme. Chceme jezdit na mise, uplatňovat tak nabitě zkušenosti z výcviku a dělat práci, na kterou se připravujeme v republice. A navíc Afghánistán, fiha. Mazec.

Co ale řeknu doma? Najednou jsem zjistil, že to má i stinné stránky. S Petrou jsem dva roky, dva roky spolu žijeme, jsme spolu rádi a je nám spolu fajn. Teď ji mám říct, že pojedou do Afghánistánu? Co na to řeknou rodiče, co její rodiče.

Lidé v civilu, včetně žen a rodičů vojáků, mají o zemích, jako je Afghánistán, dost zkreslené informace a těží pouze z toho, co vidí v televizi a ve zprávách. Vidí film Rambo 3 a obrázek o této zemi si udělají sami. Přemýšlím.

Nevymyslím nic, zkouším se tomu postavit jako chlap. Je to přece to, po čem v tuhle chvíli toužím ze všeho nejvíc. Mise má trvat jen čtyři měsíce, co to je proti roku základní služby. Jen se celou dobu neukážu doma. Nikdy jsem nebyl takhle dlouho v kuse pryč. Navíc riziko tam je podstatně větší. I když o tom sám moc nevím.

Přijíždím na víkend domů a připravuju se, jak novinku sdělit. Nakonec to tenhle víkend neřeknu, protože nechci kazit skvělou náladu, a v pondělí s trochou výčitek jedu zpět do práce. Uklidňuju se tím, že to řeknu příští víkend. Neřeknu to ani příští víkend, mám strach, že Petra za sebou zabouchne dveře a už ji nikdy neuvidím. S rodiči jsem si jistý, ti to budou muset skousnout. Ti mě nevydělí, ale co holka, co si pomyslí. Že před ní utíkám? Že chci být bez ní?

Nic na tom není pravda, ale pochopí to? Nic naplat, následující víkend už musím s pravdou ven, ať se děje co se děje.

Přichází hodina pravdy a já to říkám doma, Petra tomu snad ani nevěří a bere to celkem v klidu, podporuje mě a fandí. Říká, že je hrozně pyšná, a to mě uklidňuje a dodává mi to sílu. Jsem hrozně rád, že strach, který jsem měl jí to říct, byl zbytečný a že mě naopak podporuje. Slibuju, že až se vrátím, vezmeme se. Taková menší pojistka, kdyby náhodou chtěla pláchnout.

Říkám to tedy doma a mamka to bere dost špatně, ale taky má pochopení pro moji práci. Aspoň to tvrdí.

Co se dá dělat, nejlepší bude se pořádně připravit, věnovat se plně výcviku a naučit se důkladně to, v čem jsme měli ještě mezery.

Ono taktika na misích a takzvaná zelená taktika se hodně liší. Tak začala série různých cvičení a kurzů.

Cvičíme v té době převážně v Chrudimi, na letišti a v okolí rozhledny Báry. Nacvičujeme různé typy incidentů, patrolování jak pěší, tak na vozidlech. Kontakty na protivníka. Silného, nebo slabého (liší se v počtu a použitých zbraních). Odpoutávání se od kontaktu: loupáním, vytačováním, překračováním, či naopak překročení LOA linie, po sekcích nebo obejitím. IED incidenty, nastřelení projíždějící kolony vozidel. Nejvíce se věnujeme zdravotní přípravě. Zdravotníci družstva jsou čerstvě po kurzu CLS (combat life saver), zkouší si na nás zavádění kanyly do žil. Kvůli získání jistoty a grifu. (Poznámka: LOA linie je čára postupu, kterou si určí sám velitel, a je si jist, že překročil veškerého protivníka a nenechal žádného před sebou. Na LOA linii se provádí taktické přebití, prohledání protivníků, jak zajatých, tak mrtvých, k němuž jsou určeni vojáci z bojového rozkazu.

IED: Improvised explosive device, v češtině improvizovaný výbušný systém. Většinou podomácku vyrobená výbušnina, různých tvarů a velikostí. Odpálená nejčastěji elektronikou nebo mobilním telefonem.

CSL: zkratka Combat Life Saver, voják, který prodělal kurz medika a jehož specializací je provádění kvalifikované první pomoci na vyšší úrovni.)

ZKOUŠÍME REAGOVAT NA VŠECHNY TYPY ZRANĚNÍ, AŽ UŽ se jedná o pneumotoraxy obou typů nebo správné zaškrcování tepenného krvácení. Na misích umírá nejvíc vojáků právě z tohoto důvodu – vykrvácení. Klademe na to tedy největší důraz.

Dennodenně cvičíme, pořád dokola. Člověk to musí dělat do zblbnutí, protože se to jediné tak dostane do jeho podvědomí a v případě reálné situace je schopen dělat to, co se naučil naprosto přesně a s rozvahou.

Chyby v reálné situaci nejsou přípustné a může to stát život kamaráda. Po několika měsících neustálého cvičení jsme si jistí, že jsme připraveni. Odjíždíme tedy na certifikaci do Vyškova, kde na nás bude koukat několikačlenná komise a vyhodnocovat různé typy incidentů. Tam trávíme týden jako na základně v Afghánistánu. Jsme rozdělení na různé prvky a čtyry.

Střídáme se v patrolování, službách na bráně a na strážních věžích. Během cvičení jsou zkoušeny různé typy incidentů, jako je například napadení základny, útoky na projíždějící patroly, přivolání si vzdušné či dělostřelecké pomoci, jak se chovat při pokusu sebevražedného atentátníka zpáchat sebevraždu v naší blízkosti, ale i obyčejné simulace autonehod, při kterých je vyžadována naše pomoc místním lidem, nebo potlačování demonstrací a davů.

Ne na každé patrole se něco stane, tak jako to je v reálu. Pokaždé nemáte incident. Jde o to, aby byli vojáci neustále ve střehu, neboť nepřítel si vybírá čas a místo, kde provede nějakou kulišárnu, ne vy. A to se nestává, pokaždé když opustíte základnu. Dále se nacvičují i takřka obyčejné věci, jako je vyjednávání s různými šéfy vesnic a provincií.

Cvičení končí certifikací, která prokazuje, že jsme připraveni plnit úkoly v zahraniční operaci. Následuje návrat domů a poté balení věcí na misi.

Balím si téměř všechny věci, které mám. Mám toho tři velké bágly a do kontejneru jdu s každým zvlášť, neboť se to docela pronese. Člověk nikdy neví, co se bude hodit, a radši to mít s sebou než to nemít a pak potřebovat. Hlavně zabalit a vzít s sebou herní konzoli playstation, čtyři měsíce bez ní, to bych umřel.

Mám zabaleno, skříňka zeje prázdnotou a jsem připraven na misi. Čeká mě ještě krátká dovolená doma, jet se rozloučit se všemi, co mám rád.

Posledních pár dní doma utíká rychleji, než bych chtěl. Kupuju svůj první počítač, to proto, abychom si s Petrou mohli psát maily. Pomalu už plánujeme svatbu, místo konání obřadu, prstýnky... Zbytek bude na Petře, až budu pryč. Snad to zvládne, říkám si a mrzí mě, že bude muset dělat všechno sama.

Na druhou stranu se tím aspoň zabaví a lépe jí to uteče. Poslední noc doma skoro nespím, jsem nervózní. To se dalo ale čekat a odpoledne mě veze Petřin táta do Chrudimi. V autě skoro nemluvíme a přemýšlíme, jak to celý zvládneme. Vystupuju z auta a moc se mi nechce, podávám ruku Petrovi a říkám mu, ať mi tu Petru hlídá po dobu, co nebudu doma.

Končím v dlouhém objetí Petry a cítím, jak se jí po tváři kutálejí obrovské slzy. Jak já nemám rád loučení, ach jo. Mám dost problémů, abych i já zadržel slzy, a proto se chci co nejrychleji ztratit, jinak to nedám. Poslední polibek, slova „miluji tě a vydrž to tady“ a odcházím. Ani se neotáčím, nemám na to sílu. Přicházím na šatnu do kasáren a dělám si rychlý kafe, dnes se jen tak spát nepůjde. Autobus nás odváží do Prahy na letiště a my po kontrole pasů, zavazadel a očkovacích průkazech sedáme do letadla. Všichni patřičně natěšení na nové zážitky.